

Les Normes de Castelló, 75 anys

ISIDOR MARÍ

Universitat Oberta de Catalunya
Institut d'Estudis Catalans

EL CENTENARI DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS coincideix amb una altra commemoració: la dels 75 anys de l'acord normatiu que van adoptar a Castelló els escriptors valencians més representatius del moment, acollint-se a la normativa de l'IEC amb algunes adaptacions específiques a les varietats del seu territori.

Fora del País Valencià, molt poca gent deu ser conscient de la transcendència d'aquella decisió, com segurament tampoc tenen present que al mateix temps, a les Balears, Francesc de B. Moll tancava el període de discrepàncies i divergències entre el seu mestre Antoni M. Alcover i Pompeu Fabra, i adoptava igualment les normes de l'IEC.

Els anys trenta del segle passat van ser els de l'acord normatiu i la desactivació dels antinormistes també a Catalunya, on fins aleshores havien persistit alguns nuclis oposats a les normes de l'IEC. Així ho subratllava el mateix Fabra en el discurs que va pronunciar als Jocs Florals de 1934.

I la raó d'aquest acord general no va ser tan sols la coherència de la normativa fabriana, ni la seva ponderada atenció a les diferents varietats del català, sinó en gran part també la consciència que amb la República i les autonomies s'obria un període en què la unitat d'acció de tota la

comunitat lingüística seria indispensable. Avui pertot es fan commemoracions d'aquells esdeveniments. I està molt bé. Però estaria millor si tots tinguéssim present que avui, més que fa 75 anys, el futur de la llengua i la cultura catalanes en el món global depèn de la recuperació d'aquell objectiu d'acció unitària.

Si ens n'oblidem, les commemoracions no serviran de gran cosa...

Desembre de 2007. Consultable en línia: <http://www.terrincabras-filosofia.cat>.